

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 738/2022

03.02.2022. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ обоје из ..., чији је пуномоћник Зоран Јовановић адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Марјан Гагић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 568/2020 од 07.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 568/2020 од 07.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 568/2020 од 07.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 568/2020 од 07.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови П 438/20 од 02.06.2020. године, којом је одбијен тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиоцу АА за претрпљени физички бол и страх износе од по 70.000,00 динара и тужиљи ББ за претрпљени страх износ од 70.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате (став први изреке) и обавезани тужиоци да надокнаде туженом трошкове парничног поступка у износу од 50.600,00 динара (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавили ревизију ради уједначавања судске праксе.

Нижестепени судови су одбили тужбени захтев којим су тужиоци тражили накнаду нематеријалне штете са образложењем да су одустали од предложеног доказа вештачењем, без којег судови не могу утврдити интензитет и дужину трајања физичких болова и страха, и одлучити о праву тужилаца на накнаду штете и њеној висини.

Тужиоци предлажу одлучивње о посебној ревизији, позивајући се на решење Апелационог суда у Новом Саду Гж 1086/20 од 11.06.2020. године. Означеним решењем укинута је првостепена пресуда којом је, из истих разлога као у овом спору

одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете, и изражен правни став да медицинско вештачење јесте најчешћи начин утврђивања битних чињеница у парницама за накнаду нематеријалне штете, али не и једини. Због тога је тим решењем наложено нижестепеном суду да на основу других предложених доказа, пре свега додатним испитивањем тужиоца, утврди врсту и тежину повреда које су му нанете у штетном догађају, дужину лечења, јачину болова и страха и њихово трајање како би, руководећи се критеријумима из члана 200. став 2. Закона о облигационим односима, могао одлучити о висини правичне новчане накнаде.

По оцени Врховног касационог суда, у овом случају нема места одлучивању о посебној ревизији тужилаца. И када би се прихватио правни став изложен у наведеном решењу, одлучивање о ревизији тужилаца не би довело до другачије одлуке о њиховом тужбеном захтеву.

Одредбом члана 200. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да се оштећеном може досудити правична новчана накнада за претрпљене физичке болове и страх ако околности случаја, нарочито јачина болова и страха и њихово трајање, то оправдава. Према ставовима судске праксе, новчана накнада за физичке болове досуђује се ако су они били јаког и средњег интензитета и дужег трајања. Накнада за страх може се досудити ако је страх био интензиван и дужег трајања, а ако је интензиван страх кратко трајао, накнада се може досудити ако је у дужем временском периоду била нарушена психичка равнотежа оштећеног.

У конкретном случају, код чињеница утврђених изведеним доказима да је тужилац АА задобио нагњечење прстију шаке без повреде нокта и знакова прелома (лака телесна повреда) и да је трпео физичке болове три дана, који по његовом исказу: „нису били неки болови и смањивали су се“, досуђивање новчане накнаде за овај вид нематеријалне штете не би било оправдано. И чињенице утврђене из изведених доказа, пре свега исказа тужилаца, о страху који су трпели такође не оправдава досуђивање правичне новчане накнаде, имајући у виду критеријуме који су у судској пракси установљени по питању права оштећеног на накнаду штете за претрпљени страх.

Из тих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. тог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности), ревизија није дозвољена.

С`тога је, на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић